

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SAJTIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.

Negyed évre 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

Kiadótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

Nyilttéri közlemények soronként 50 fillér.

Hirdetések egyezség szerint.

Nehéz esztendő.

(V) Mint mikor az égen felhők gyülekeznek előljáróul a bekövetkező viharok, — úgy mutatja a mostani nagy pénzügyi feszültség azt, hogy nehéz, súlyos esztendő vár a magyarra. Máskor ebben az időtájban, learatván az ég áldását, — a bankok betétjei úgy megszaporodnak, hogy kínálva-kínálják a pénzt; most pedig, még a nagy bankok vasszekrényei is zárva vannak a hitelt kereső felek előtt, és majdnem mindenütt ott van a figyelmeztető tábla: Nincs pénz! . . . Ezzel aztán egész közgazdasági életünk sorvadása következik be, mert hogy pénz nincs, munka sincs és már is elhangzott a riasztó szakértői felvilágosítás, hogy az építőipar csődbe jut. Egy nagy bank vezetőembere jelenti ki, hogy a pesti bankok kivétel nélkül kénytelenek megvonni az építőipartól a hitelt. Ehből pedig az következik, hogy a szinte ilesztően megindult városi építkezések kényeszerűen lassabb tempót venni. A szakértő kijelenti, hogy a hitel megvonásával 70.000, az építési iparban munkát találó ember veszt el kenyérét. S vegyük ehhez mindazok existenciáját, akik az ipari munkások élelmezése-ruházkodásából élnek. Akárhogy nézzük a ránk következő súlyos helyzetet, perspektívája csak egy: hogy a kivándorló hajók az otthon kenyérét vesztett az elcsüggedt emberek ezre-

ivel fognak megtegni. Szomorú perspektíva ez nagyon! . . .

S lehetünk-e ellene? Nem lehetünk semmi, legfeljebb csak enyhíthetjük a nehéz időket, hogy egészen katastrofális jellegűvé ne válják. A helyzetet, a pénzügyi feszültséget nem mi okoztuk. Világkonjunkturák szülték ezeket. A pénz az egész világon megdrágult annyira, hogy a külföldön elhelyezett zálogleveleink a külföldi tőkésnek nem kedvező tőkebefektetés. Ma a külföldi tőkésnek is a mi garantált 5%-unknál többet kamatozó pénze; azért özönlöttek haza zálogleveleink, mert a külföldi tőke ennél jobb tőkebefektetést találván, bankjaink a záloglevelek visszaváltásával annyira kimerültek, hogy kénytelenek a prima váltókat is elutasítani, és allig kötnék üzletet.

Ez a helyzet a fővárosban. És talán mi, itt a vidéken másképpen állunk? Hiszen mi még a jobb időben is a pesti bankok jár-szalagján bonyolultuk le pénzügyi dolgunkat, hogyne függnénk most e súlyos napokban a pesti bankoktól? Országos pénzügyi depresszió ez, és mindenki — éppúgy érzi nyomását, mint a levegőbeli depressiónak.

Használ-e a köznek, ha a ránk váró bajokat, mielőtt még azok egészen le nem terítene, — öreg asszonyok módjára elkeseredjünk? Azt hisszük, igen. Az osztrák-magyar bank vezértitkára, a magyar születésű Pran-

ger mondta hasonló pénzügyi válság idején, hogy nemzetek és egyesek ki tudnak heverni pénzügyi hajókat, de csak úgy, ha a legszigorúbb takarékoság elvét gyakorolják. Mindenkor, de különösen ilyen nehéz időkben el kell háritani minden oly kiadást, mely nélkülözhető. Nagyon keserű orvosság ez, és éppen ezért kevesen fognak vele élni szép hazánkban, ahol még a példaszó is azt tartja: Busuljon a ló, elég nagy a feje. S mivel a hírbírek terjesztőit is a népszerűtlenség sújtja, csak azokhoz szólunk, akik a komoly ítélmeket is megfogadják olykor-olykor: nyúlózzunk a takarónk végéig, ha e zordon nem akarunk meglátni.

Levélszekrény.

Édesebbnél-édesebb problémák megoldására nyújtanak alkalmat olvasóink levelei. Hiszünk, hogy nagy érdeklődést fog kelteni az alábbi következő levél is, amely panasz és súlyos vádja egy fiatal leánynak a sors de még inkább talán az előítélet ellen.

Kiszakíjjuk és adjuk a levélből a következő részletet:

. . . Bárhová megyek, bármit teszek, mindig észre kellennem, hogy nagyon, de nagyon szerencsétlen vagyok. És ami súlyosabbá teszi sorsomat az az a gondolat, hogy szerencsétlenségemért sem ma-

◉ ◉ TÁRCZA ◉ ◉

Nemesség.

*Nemessé senkit nem tehet más,
Csak életével önmaga.*

*Se mélységek, se magasságok,
Se földi más hatalmasságok,
Vagy királyok parancsszava!*

*Az ősd érdeme ereklyéd,
De nemessé ez sem tehet. . .
Egy nemesség van a világon:
Mely tetteidből kisugárzón
Befényli egész életed!*

*Légy egész ember, s dobj a lúzre
Minden pecsétes lim-lomot,
S daldalak a nemességemben.
Ha azt nem írott levelekben,
Saját szívedben hordozod!*

Szabolcska Mihály.

A kialudt lámpa.

Irtó: Szomaházy István.

Akármit beszélnek önök, mondta a hallgatag kriminalista, lehetnek olyan esetek is,

mikor a térj egyélen zokszó nélkül zárja el szívét a fájdalom. Én közről ismertem azt az embert, aki egy borzasztó éjszakán megtudta, hogy a felesége évek óta csalja, s bár minden tekintetben korrekt és egész férfi volt, semmit se tett, hogy a maga mondhatatlan szenvedéséért bosszút álljon.

A történet hőse egy csendes hivatalnok ember, egy nyugodt és álmódzó filiszter, aki azt képzelte, hogy minden vihar nélkül fog eljutni ahhoz a hatlábnyi gödörhöz, ahol minden emberi törekvésnek vége szakad. Nappal az aktáit hajtja, este pedig odahaza gubhaszkodott a nagy petróleumlámpa alatt, ahol a felesége tíz éven át csupa asztalkendő stikkelt, a kicsike leánya pedig hangosan sillahízálva olvasta a gyermekujj-ság meséit.

A ház asszonya tíz éven át csupa tulipános asztalkendőt stikkelt, csak egyszer térve el megszokott kedvteléséről: akkor, mikor a hosszúlábú gólya ott keringett a tömzsi kis kémény körül. Változatosság okából ekkor csipkés főkötőcskéék s egyéb fölötté neveltséges holmik állítottak alakot a családi lámpa alatt. A férj házispka alatt szótlanul pipázva, s nem egyszer sunyi hallgatással ezt gondolhatta:

— Teremtuccse, az se éppen utolsó do-

log: filiszterként végig tengődni az életen. . .

Történt egyszer, tíz éves stikkelés után, hogy az asszony egy napon megbetegedett és ágyak dőlt.

A férj csak annyit látott, hogy tíz éven át hűséges lársa mindjobban sápad és elgyöngöl, egykori gömbölyűsége mesévé és álommá lesz, s hogy a hálószobában immár hajnalig se alszik ki a sárgafényű petróleumlámpa. És a pamutok, a selymek, a sökszi-nő czérnák háborítlanul pihennek a kicsike munkakosárban, ahol máskor egy fehér kéz bahrált közdítők.

— Mi lesz mindebből? — gondolta a csendes ember és a hátán jéghideg nyilalás futott végig.

Egy éjjel furcsa dolog történt: a beteg halkan megszólalt. Ezt mondta:

— Tamás, gyere ide az ágyambor. . .

— Nem alszol? kérdezte a férj, és az ujságot, mely fölött bóbiskolt, gyorsan letette a kezéből.

— Tamás, — susogta az asszony — ne holondíts, tudom, hogy meghalok. . . Lehet, hogy még elélek a jövő vasárnapig, de az is lehet, hogy holnap reggelre már mindörökre néma és süket leszek. . . Nincs sok időm, Tamás, nincs, nincs, — azért kérlek, hogy

gamat nem okozhatom, sem más nem vádolhatok. Mindennek az oka a sors kiszámíthatatlan szeszélye.

Gyermekkoromban súlyos betegségen mentem keresztül. A betegségem elcsúfította az arcomat úgy, hogy ma — húsz éves koromban — legnagyobb ellenségem a tükör.

A tükör és . . . mindenkinek az arca, aki szóba áll velem. Ez fáj a legjobban. Csak egy pillantást kell vetnem a velem szemben álló arcára, szemére és azonnal észreveszem, hogy az most azt gondolja: „Csúnya, csúnya!”

Én nem tudom, milyen az a boldogság, amit a férfi szerelme nyújt; nekem nem mondta soha senki: „Te édes, te drága, te szép!” én nem éreztem soha azt az édes borzongást, amelyről a költők azt mondják hogy elfogja a leányt, ha kezét érinti férfikéz érinti; nekem mindenki hidegen, kímérten, szinte hivatalos komolysággal beszélt.

Miért? Mert csúnya vagyok.

Pedig jogosan nevezhetem magamat műveltnek és — ne legyen ez szerényletlenség — okosnak, aki társaságban szellemes, kedves és mulattató tudna lenni, ha . . . ha oda nem lenne írva mindenkinek az arcára: „Te ne avatkozz a mi multságunkba; te nagyon csúnya vagy.”

Ilyen körülmények közt nem csoda aztán, ha embergyűlölő, mogorva, zárkózott természetű lettem, holott alapjában véve vigkedélyű vagyok. Azonban igazi természetemet el kellett rejtennem az emberek elől mert hiszen joggal kérdezhették, hogy hogyan merek én örülni ilyen csúny arccal.

Ezeket akartam Önnek megírni nem azért, mintha ön segíthetne rajtam, hanem talán inkább azért, hogy keسرűségeimet szavakba öntsem. Hiszen a betegnek is megnyugvást szerez, ha kipanaszolhatja magát. —

A levél írója még álnevet sem bigyesz-

tett levele alá, amiből arra vélünk következtetni, hogy nem szánta a nyilvánosságnak panaszát. Mi úgy neveznék el: „Egy szegény képzelődő leány.” Lesz alkalmunk fejtegetésünk során elnevezésünket megokolni.

Az ember — és ebben a tekintetben nincs kivétel férfi és nő között — leginkább a külső után ítél. Ezt a tényt le lehetne vezetni arra az általános igazságra, melyhöz képest, amely a mai kor emberét mindenben jellemzi. A kényelmet szeretik és mások jellemét nem úgy igyekeznek megismerni, hogy belériközölnék gondolkozásába, tanulmányozzák eszmémenetét, hanem azt mondjuk, illetve gondoljuk: „Ez az ember győnge jellemű, mert ruhája nem a legújabb divat szeritű szabott; ez az ifju nem vall tehetségre, mert arcza Darwin elméletének bebizonyítására szolgálhatna”. Így — az ember külseje után — ítéletet mondani a legkomótosabb valami, de egyúttal a legelterjedtebb szokás is. Igen sokszor halljuk azt a mondást: „Intelligens arczu”, ami alatt aztán érteni kell olyan embert, aki okos, művelt, sokat tanult és mindez az arcára van írva. Hiszen mi is valljuk azt hogy a lélek intelligenciája visszatükröződik az arcon, de azért kizárólag az arc szépségéből avagy rútságából nem szabad és nem lehet mára következtetni, mint amit maguk előtt látunk.

Ezután a hosszú észrevétel után, amely a levélíró pesszimiztikus életfelfogását igazolni és helyeselni látszik, rá kell mutatnunk arra a tapasztalati tényre, hogy minden nőnek minden gondolatát és tettét a hiúság diktálja, helyesebben irányítja. — A hiúság azonban szintén „szükséges rossz”, amelyet a férfiak szinte megkövetelnek a nőktől. — És így rájövünk arra, hogy mi készítette a mi elkésereedett levélírónkot — saját szavai szerint — a „kipanaszkodásra”. A hiúság. És ez nem ellentmondás. A levélíró annak dacára, hogy bevallja magáról, hogy csúnya, azt akarja tőlünk hallani: „Lehetséges ugyan, hogy az Ön arca nem szép, ami azonban

nem jelenti azt, hogy csúnya; lehetséges ugyan, hogy Ön nagyon csúnya, de ezért mégis fog találni majd olyan valakit, aki a lelkébe fog nézni. De ha még olyan csúnya lenne is az arc, Önt széppé teszi tudása, műveltsége, intelligenciája, amely levelének minden sorából kiárad. — Tudnánk fölhozni számtalan példát, a ma élő és vezérszerepet játszó nők közül is akik szintén csúnyák és mégis a hódolók százai veszik őket körül.” Ezt várta tőlünk az ismeretlen levélíró és ezzel akarta kissé megcsiklandani hiúságát.

Ha ezt várta, helyesen gondolkozott. A szellemi fölény, a tudás nagyobb hatalom — ha nem is nagyobb vonzó erő — mint a csinos külső; az ész fegyverei az egész világot megtudják rendíteni, a szépség csak egy szűkebb körben hat; az agy munkái századok múlva is élnek, a csinos arcot a koporsóra hulló rögök elfelejtetik az embertel.

Ha ez így van, akkor Önnek sincs oka úgy gondolkozni, amint gondolkozik. Igen helytelenül teszi hogy annyira hajlik a pesszimizmus felé. Sajnáljuk Önt, mert hiszen saját hibáján kívül kell szenvednie, de szenvedéseinek nagy részét saját helytelen emberismeretének köszönheti. — Pesszimiztikus világnézete azt követeli Öntől, hogy minden emberben ellenségét lássa és mindenkivel így banjon el. Így aztán szinte természetes is hogy — saját kifejezését használjuk — hivatalos komolysággal beszélnek Önrel. — Az ön magaviseletében rejlik tehát nagyrésztben a hiba. Próbálja meg egyszer mindenkit jobbatnak tekinteni és meglátja, hogy az is lesz. Önnek kell megtennie a kezdő lépést és hisszük, hogy — mint a csecsemőnél — csak a kezdő lépések lesznek nehezek.

Ön mint beteg panaszkodott és az orvos mindig azt mondja apoltjának: „Ne gondoltson soha a betegségére!”, mi is azt mondjuk Önnek: Felejtse el azt, hogy csúnya, el sem hisszük Csúnya nő nincs és ha van, olyan nincs, akinél még csunyább ne lenne.

Bolygó.

még legutóljára megtegy nekem valamit . . .

A csendes ember arca görcsösen vonaglott, az asszony pedig halothalványan folytatta:

Egy kérést akarok hozzád intézni; egy nagy kérést, — olyat, melyért még az emlékem is megátkozod. De mindegy, akármi vár is rám azután, — a földben sem lennék boldog, ha most őszintén nem beszélnek veled. Tamás, arról van szó, arról van szó . . .

— Miről? — kérdezte a férj, és a szive oly borzasztóan dobogott, hogy kénytelen volt ledülni az ágy szélére.

— Arról, — pihegte az asszony, a szemét lehunyva — hogy még halálom előtt el akarok búcsúzni valakitől . . .

— És ki az a valaki? — mondta a férj, de a hangja oly furcsa és szokatlan volt, hogy még a saját fülének is idegenül csegett.

Az asszony végigsimította kezével a paplant, kialvó szemébe bágyadt mosoly költözött, és halkán, mintegy magának rebegte:

— Soókytól . . .

— Miért akarsz elbúcsúzni Soókytól? — kérdezte a férj, aki úgy érezte, mintha egyszerre valami mérhetetlen óceán alá merült volna s a hullámok fenyegetőleg föléje torlódnának.

Az asszony felnyitotta a szemét s álmodozva odafordította a menyezet felé.

— Mert szeretem. Őt szeretem egyedül és a kis leányomat . . .

— Tamás kísérletet tett, hogy felugorjék, de egy borzasztó erő — úgy érezte — fogva tartja.

— És mióta szereted? — mondta reszketve.

— Mindig, a mióta csak ismertem. Már akkor szerettem, a mikor te a kezemet megkérted. De apa nem akarta, hogy az övé legyek és ő is rábeszélte, hogy a szüleim akaratának engedelmeskedjem. Éppen tíz éve annak, Tamás, hogy vele egész a sirig eljegyeztem magamat . . .

— És megcsaltál vele?

Az asszony szelíden elmosolyodott.

— Megcsaltalak? Őt csaltam meg teveled, Tamás, mert téged ölettelek, mikor minden idegszálam csak ő reá gondolt. De nem panaszkodom, hogy doidogtalan voltam, mert őt csókoltam, a míg te a dolgaid után jártál . . . Mindennap boldog voltam egy félóráig, — és most nyugodtan halok meg, mert nem éltem hiába . . .

— És . . . a . . . gyermek? — dadogta a férj.

Az asszony elfordította szemét, melle

kinosan zihált, majd forró könnyek peregték végig lázban égő arcán.

— Édes kis babám, — susogta — édes kis csöppségem, hát egyedül maradsz . . .

A kis leány most is a mesekönyvével játszott, a nagy havas képekkel, melyeken piros fókötös farkasok, nagyszakállu hegyi manók, csillogó homlokú tündérisasszonyok társalognak egymással.

A ferj odanézett a lámpa alá és pillantásában undor és gyűlölet szikrázott . . .

— Kicsi kis angyalom, ki fog téged szeretni ezután? — rebegte párnái között a bűnös asszony.

De hirtelen elfordította a szemét és forró kezével megragadta a férje kezét.

— Hívassa el Soókyt, ha a jó Istent ismeri . . . Látni akarom, csak egyszer akarom még látni, hogy nyugodtan meghalhaszak . . .

A csendes ember ekkor fölkelte az ágy széléről és a czeruzájával ezt írta egy szelet papirosra: „A kedvese haldoklik és látni kívánja” És a cédulát elküldte a mindenes leánynyal, aki odakünn a konyhában siránkozott . . .

— Eljött Soóky? — kérdezte valaki az elcsöndesült kompanya tagjai közül.

Megjegyzés. „Ks.” barátom gyönyörű reflexiókat fűzött egyik levélre adott válaszomhoz. — Amily élvezettel olvastam a cikknek mindegy egyes sorát, épp oly erősen és csattanósan cáfolta azt meg egészen váratlanul az élet... a sors. A levélírója, a tizenhét éves „boldogtalan teremés” Virág Józsa, szegedi leánya volt. Virág Józsa folyó hó 5-én, — amint szomorú szülei értesítenek — hirtelen és minden szenvedés nélkül meghalt. „Behunyta gyönyörű szép kék szemét és elaludt örökre” — írja a megtört szívű apa. Tartozom a szegény kis leány emlékének azal, hogy ezeket a sorokat megírjam róla, a kinek élete szenvedés volt és aki oly meghatóan tudta leírni ezeket a szenvedéseket.

A „boldogtalan teremés” most már boldog. — Nyugodjék hékével!

Bolygó.

Heti posta.

Igen tisztelt Bolygó bardom!

Az én tollamra most már nincs szükség, rámczáfol, nagyon rámczáfol a halál, amely *Virág Józsa*t elvitte magával a szenvedések országából, a héke birodalmába.

Olyan lelkiismeretfurdalás létét érzek, a melynek lehetete csak most csapott meg, a mikor olvasom, hogy azt a boldogtalan tizenhét éves leányt a sirba tették, akinek én nem tudtam binni csak azért, mert nem akartam.

De azért még most is valami pogány hitetlenség holyong hennem, hogy az a leány nem is szenvedett annyit, amennyit Önnek Bolygó Uram leirt, hanem még inkább fokozta azt, mert lelkében már szünte nélkülözhetetlen zenéje volt az a fájdalom, melyet ő teremtett magának s amely elvitte őt.

Nyugodjon békében, de tudja Isten, nem tudom elhinni; hogy egy tizenhét éves leány, ne űsse fel fejét akkor, a mikor a fák zizegő susogása berepül a leányszoba fehér bútorai közé.

Ks.

— Meghalt az asszony?

— És a kicsiny leány kire maradt, hogy az édes anyját eltemették?

— Az asszony a szeretője karjaiban halt meg, a kicsiny leány pedig kolostorba került és onnan is ment férjhez egy vidéki földbirtokoshoz. A férj pedig, mikor öt nap múlva hazajött a temetésről, egy ideig bezárkózott a házba, de később épp úgy eljárt a hivatlába és a kaszinóba, miut annak előtte, mikor még a sárgafényű lámpa alatt töltötte el a lefekvés előtti órákat... A holt asszony kedvesétől nem kért elégtételt, sőt nem is hántotta, mikor vasárnap délelőttöként a főutcza kotzóján összetalálkoztak... Ugy rémített neki, hogy az egész mesét csak álmvdtá: a stikkelő asszonyt, a fehér estéket, a kályha tűzét, a sillabizáló kis leányt, Néha úgy tetszett neki, hogy az egész élet csak egy ködös regény, melyet valami súlyos betegágyon álmodott végig, s a mihől egyikét édes szív, egy-két drága hang érthetetlenül odatapadt az agya velejéhez... Szép meseasszony, susogta néha, mikor egy-egy téliéjszakán az álmából fölriadt pirosbóbitás sillabizáló kicsiség, miért hogy szétfoszlottak a semmiségbe? ... ? És a sötétben a másik oldalára fordulva a deresszakállu ember gyermek módjára sirni kezdett...

HIREK

Kinevezés. A közoktatásügyi miniszter Bertha Teréz polgári isk. tanítónőt, — Bertha István helybeli kántortanító kedves leányát — Bgyarmatról Adonyba nevezte ki segédtanítónővé.

Haláloság. Vettük a következő gyászjelentést: Özv. Id. Tokay Lajosné és gyermekei megtört szívvel jelentik, hogy Id. Tokay Lajos tisztaföldvári földbirtokos, munkás életének 78-ik évében folyó hó 6-án reggel 1 órakor hosszas szenvedés után jobb létre szenderült. Az örökkévalóság honába költözött emberbarát holttestét a református egyház szertartása mellett folyó hó 7-én délután 4 órakor Balassagyarmaton a templom-utcai Keisz-féle házban felállított ravatalról szállítjuk ki a balassagyarmati temetőbe és adjuk vissza az anyaföldnek. Az igaz emberek elete szenvedés, halála nyugalom! Balassagyarmat, 1912. szeptember 11-én 6-án. Özv. Id. Tokay Lajosné. Tokay Lajos és neje Boczkó Eszter, Tokay Ilona és férje Fejes Árpád, gyermekei. Fejes Endre, Tokay Piroska és legifj. Tokay Lajos, unokái. — Az elhunytban Tokay Lajos lapszerkesztő, a Felvidéki Magyar Irók és Hírlapírók szövetségének főtákará édes atyját gyászolja.

Kiállítás. A Nógrádvármegyei Gazdasági Egyesület folyó hó 28. 30 és október 1-én a Komzsik-féle fűrdőkertben tartja meg kiállítással kapcsolatosan 11-ik tényszharomfi és házinyúl vásárját. Bejelentési idő szeptember 15. Beküldési idő szeptember 28. — Az első napon délután 4 órakor előadás lesz a háromtényészítésről és bemutatják a keltetőgép kezelését. A megnyitás napján délelőtt belépti-díj: 1 korona, a többi időben 40 fillér.

Allami tanítók és tanítónők eskütétele. A vallás és közoktatásügyi m. kir. Minisztérium által, Nógrádvármegye egyes állami eliskoláinál megüresedett tanítói és tanítónői állásokra kinevezett tanítók és tanítónők folyó évi augusztus hó 31-én d.-e. 10 órakor Máthé Géza kir. tanfelügyelő előtt tették le a hivatali esküt. Ezen alkalommal a kir. tanfelügyelő meleg szavakkal üdvözölte a kinevezett tanítókat, ecsetelvén előttük a tanító magasztos hivatását s különösen lelkükre köthette azon nemzeti missiót, melyet állomáshelyeiken teljesíteni kell. Esküt tett tanítók a következők: Benkó János, Bim Bálint, Dürner Győző, Instillórisz Mária és Nagy Margit főleki; Krajcsák Kálmán lipitagergei; Magasházy Hilda ecsegi; Harkányi Erzsébet mátraváki és Éltés Camilné. Szilágyi Mária salgótarjáni állami el. isk. tanítók, illetve tanítónők.

CSARNOK.

A Gráber leányok.

Gansel Andor.

A Gráber leányok mindaketten nagyon szerelmes természetűek voltak. A nagyobbik, Gitta, egy huszártisztel udvaroltatott magának; a kisebbik, Adél, már megelégedett egy kis lyrai költővel. Igaz, hogy e kettő előtt már sokan voltak mind két részről, de Gitta is, Adél is határozottan állította, hogy ilyen szerelmes soha senkibe nem volt. A papa

azonban praktikus bankember léteére úgy vélekedett, hogy valami „tisztességes” ember jobban megfelelne. A mama pedig, kinek a két lány szemelénye volt, természetesen az ő pártjukra állott. Így történt aztán, hogy egy szép napon sikerült a papát meggyőzni arról, hogy a huszártisztai állás is a „tisztességes” foglalkozások közé tartozik és Gitta harmadnapra jegyet váltott a snajdig huszártisztel.

A menyegzői lakomára Adél a költőnek is juttatott meghívót. Mikor a tánc megkezdődött, a lyra embere meghúzódott egy csoport pálmá mögött, és mivel táncolni nem tudott, igyekezett minél blazirtabb szemmel nézni a mulató társaságot. Egyszerre egy gyengéd kéz érintette vállát. Hátrafordult Adél állott mögötte.

— No, maga nem tánczol? kérdezte a költőtől.

— Csak nem gondolja, hogy ilyen profán dologra vetemedem! De jó, hogy itt van; éppen azon gondolkozom, hogy a napokban beszélni fogok a papájával. Megtehetem?

— Meg! rebegte szendén Adél és egy sokatigérő pillantással hagyta ott Sappho dícső utódát, aki szentül meg volt győződve, hogy Gráber úr nem fog akadályt gördíteni „két szerető szív egyesülése” elé.

Pedig pár nap múlva kislült, hogy Gráber papának határozottan ez a szándéka. Mikor a költő úr bús hangulatokkal lelkében hagyta el „képzelt boldogságának havát” (mint egy későbbi versében írta.) nyomban összedült a családi tanács, melyből azonban Adél kisaszszonyt kirekesztették.

Gráber Albert, a nagy bankember egész férfiú méltóságáról megleledkezve, szinte haját tépte dühében, hogy Adél a szerinte oly tiszteletreméltó családot egy „ilyen” házassággal akarja megbecsteleníteni.

— Nem, ebből nem lesz semmi, míg én élek; szólt dühvel az érdemes férfiú.

— De papa, szólt közbe reszketve Gráberné asszonyság, hátha csakugyan nem tudnak egymás nélkül élni. Majd meglátod, hogy ezek még valami kárt tesznek magukban. Majd meglátod!

— Ugyan kérlek mama, — szólt közbe Gráber úr — hát az én terveim? Mi lesz az én terveimből? Az „én” terveim sem hatják. A Horner fiú, a Kereskedelmi és Ipartól határozottan érdeklődik Adél iránt, és én egy ilyen senkihez adjam a lányomat!

— Jó én nem bánom, de majd meglátod, hogy itt egy borzasztó szerencsétlenség lesz, majd meglátod, — mondta még egyszer a mama és sirni kezdett.

A papa erre a nem várt támadó fegyverre púbulni kezdett. Azonban Gitta, a fess és ujdonsült főhadnagyné erélyesen szólt közbe;

— Lári-fári terv, szerencsétlenség! Jegyzed meg mama, hogy a mi család presztizsünk nem tűr ilyen házasságot...

Szerkesztésért a kiadó felelős.

Szerkesztő üzenet.

L. M. Irását Köszönjük. A kért lapszámot a maival együtt feladtuk. Ödv.!

Haragos néni. Már pedig a nőktől mi elsősorban elvárjuk a gyöngédséget.

Menyasszony. Ha diszpensáltatja magát felmentik a kihirdetés alól és gyorsabban tarthatja meg esküvőjét.

Hirdetések jutányos áron közöltetnek ezen hírlapban!

669—1912. végreh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közlirre teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1910 évi 10,030 számú végzése következtében dr. Essösy Béla szécsényi ügyvéd által képviselt javára 150 korona s jár. erejéig 1911 évi január hó 7-én foganasított kielégítési végrehajtás utjau 1e foglalt és 700 koronára becsült következő ingóságok, u. m. 2 drb. tehén nyilvános árverésen aladtnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1912-ik évi V. 533/9 számú végzése folytán 150 kor — fill. tőkekövetelés, ennek 1910 évi március hó 3 napjától járó 6% kamatai, egyharmad százalék váltódij és eddig

összesen 78 korona 38 fillérben bíróilag már megállapított költségek és 2 K. 20 fill. árverés kiütési díj erejéig Ludányban leendő megtartására 1912 évi október hó 5-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kiütés és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjelvezéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsaroni ajánl is elfognak adadni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felúlfoglaltattak és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881 évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezek javára is elrendeltek.

Szécsény, 1912. évi szept. hó 8-án.

Nagy, kir. bír. végrehajtó.

Mindenféle kivitelű
levélpapírok
és
képes-lapok
nagy választékban.

Tankönyvek,
iskola táskák
jutányos áron kaphatók:

GLATTSTEIN ADOLF
könyv- és
papirkereskedésében
Szécsény.

GOTTLIEB ARMIN

„Ujvilág” szállodája és vendéglője

SZÉCSÉNYBEN.

Kényelmesen és elegánsan
berendezett szobák

Abonánsoknak reggeli, ebéd- és vacsora havonként 54 K. Ebéd és vacsora havi 48 K.
melynél naponként kétszer-sült és tészta van étrenden.

A nagyérdemű közönség szives pártfogását kéri

Pontos és figyelmes kiszolgálás.
Szolid arak.

kiváló tisztelettel

Gottlieb Armin,
az „Ujvilág” szálló bérője.

Aki
olcsó pénzért
— kitűnő gyógy- és bórivíz —
akar inni, az
igyék gyógyi gyógy- és
bórivíz,

mely kitűnő hatásának bizonyult az emésztési zavarok, gyomorsavanyúság, bélrenyheség, gyomorégés, gyomor- hólyaghurut, elhízottság, cukorbetegség és reumatikus bántalmaknál.

Egyedüli elárusítás:
Várad Rezső kereskedésében
— Szécsény. —

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdaja, könyv- és papirkereskedese.

M. kir. dohány- és szivararuda.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

SZÉCSÉNY.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

Készít minden a könyvnyomdászati szakmába vágó munkákat modern- és szakszerű kivitelben, jutányos áruk mellett.

Mindennemű iskolaszerekből, irodai- és ügyvédi felszerelésekből

a legolcsóbb bevásárlási forrás!